

Sánta mankóim, fényes virradatkor

Őszi bogár ha szól, elmegyek. El kell mennem.
Mostantól repül velem jégszitakötő-fejű ló,
a mindenség hajnal-táltosa egy idegen hazába.
Megcsókolom a mankóimat, Uram, hallgatom
a rámomló folyókat,

mostantól emlékezem, idelátszanak
a sánta csukák, fészekbe mennek, mély gödörbe
húzódnak a selymes dubrincok, szekerre ülök,
mikor a holtágakban piros tündérrózsa nyílik.
Járni tanulok vígan, sántán, nézd a kezeimet,
öreg bodzák, lesöprik szádról az őszi

faleveleket,
tartják az ostort, a sarlót,
hagyják, hogy minden összedőljön,
Rába vizénél elrohadjanak a rózsák, el a róka
roskadós sásmezeje, a púpos békalencse, amint
földben a tiszta és gyöngye rézdrót, a bárány,
testemben, agyamban a pitypangos vérszigetek,
és elrohadjanak a tükrök, szörnyűségeket soha
ne lássunk bennük, gyilkosokat, hátunk mögött
égő várost.

Nekem dióhéj-arcú volt a domb, ezeregy titkú,
szentjánosbogárkák világítottak éjszakánként,
s akármelyik úton jártam, ázott kutya nézett,
Bójtmás havában, március tizenkilencedikén az
igazságot kereső pásztorok rángatták fületem:
mindig csak előre, hajadnak egyetlen szála se
kunkorodjon,
vedd az arcodra arcunkat, ellenségünk ne légy
semmilyen időkben! Légy nálunk szerencsésebb!
Kaparásztam én a kormos-fejős juh bundájában,
hátrafordult kékszarvú tehénnek vizet mertem,
nem hívott a város, nekem nem üzentek abból a
gögös rengetegből,

ahová futni szerettem volna, ahol a listeket,
tükrös mosdót, szállodák szerelemzöld szobáit
szerettem volna bámulni.

De nem jutottam tovább a csigás malomárokznál!
Majd, majd, mondták. Ha nyár lesz. Ha tavasz.
Béna lábammal köveket rugdaltam ki a kertből,
ami csak volt, minden követ a határ melléből,
az üres istállóból, hogy fölkiáltsam a távoli
nádasok mélyéről egyszer azokat a vadludakat,
miképpen élő testvéreim a fecskék farkú lepkét.

Zátonyra futott életem záporozik elő a fűből,
mindegyre a bogárangyalos házakból, de tudom,
van remény. Hát eröm lesz-e? Titeket keresni,
elmenni tihozzátok, akik szerettetek engemet.
Kitárva a karom, kitárva szeptemberi mezőnek,
fekszem a mankók mellett, fényes virradatkor,
egyetlen hazámban, sántán, mint egy hontalan.

GÁL FARKAS

Egy érintéstől

*Egy érintéstől felpörög
bennem a befalazott emlék.
Szirmokból épült arcodat
az évek romhalmazzá tették.*

*A szégyen futóárkai
bennünket két irányba vittek.
Forró szelekkel birkózom
csapdájában kenyérnek, hitnek.*

*Csillag karcolja homlokom,
vagyok hínáros öblök foglya.
Csábít korbácsos óceán
olvadt üvegként ringó pokla.
Hív az örvényes messzeség,
de vérem esküszik a rögre.
Odüsszeuszként így vagyok
a dal árbócához kötözve.*

*Tudom, benned a cédrusok
erdeje régen elvirágzott,
herélt hitűek loptak el
homlokod mögül minden álmot
és csak dadogsz, ha felpörög
egy érintésemtől az emlék.*

*Ha fieszták várának is,
már nem hiszem, hogy veled mennék.*